

DELIA MORETTI

PRENUPTIAL

VOLUMUL 2

RĂSTURNĂRI DE SITUAȚIE

SVLISHED
Timișoara, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MORETTI, DELIA

Prenupțial / Delia Moretti. - Timișoara : Stylished, 2019

3 vol.

ISBN 978-606-9017-87-6

Vol. 2 : Răsturnări de situație. - 2019. - ISBN 978-606-9017-89-0

821.135.1

Editura STYLISHED

Timișoara, Județul Timiș

Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

Tel.: (+40)727.07.49.48

www.stylishedbooks.ro

Capitolul 1

Vrei să fii femeia mea?

Morgan

Mă întorc când pe o parte, când pe cealaltă, îmi trec mâinile de mai multe ori prin păr, după care privesc ceasul de pe noptieră. E ora șase dimineața. Așa mi-am petrecut toată noaptea. M-am uitat la ceas, din cinci în cinci minute, iar somnul a trecut pe la mine în reprize scurte.

Mă ridic în șezut, pe salteaua moale, după care mă îndrept spre baie. Următoarele două ore am de gând să le petrec în cadă. Am nevoie de relaxare fizică și psihică pentru a trece cu bine de ziua de azi. În liniștea care mă înconjoară, gândul îmi zboară la ea. La cât de aspru am judecat-o. Eram convins că nu e pe placul meu, dar după ce am gustat acele buze cărnoase și am simțit acel corp perfect, tot ce am gândit în prealabil, nu mai avea relevanță.

Ies din cadă abia când apa s-a răcit, atât de tare încât am început să tremur. Mă înfășor într-un prosop și îmi sprijin mâinile pe blatul din baie. Imaginea din oglindă mă sperie. Noaptea de nesomn își spune cuvântul, dar zâmbetul tâmp pe care îl afișez atunci când mă gândesc că urmează să o văd, mă face fericit. Am crezut că am totul sub control, că eu sunt vânătorul, iar ea e prada mea, dar a fost suficient să o am o singură dată, ca să realizez că totul e ficțiune. Am avut multe relații în ultimii ani. Am schimbat femeile mai des decât ciorapii. Am fost atent, de fiecare dată, să nu mă îndrăgostesc, iar acum nu știu ce nume să dau sentimentului care mă macină în interior.

Cel mai bine ar fi să încetezi, Morgan Bennett! Mă cert, cu voce tare, uitându-mă în oglindă. Încep să îmbătrânesc și nu îmi place, iar dacă nu încetez să mă gândesc la femeia aceea, o să îmi pierd mințile în curând. Și totuși, știu ce trebuie să fac pentru a nu o pierde, dar, în același timp, să rămân sănătos mintal. Nu are rost să mă mai ascund după degete. Azi o să fac tot posibilul să o conving să fie numai și numai a mea. Cel puțin pe moment. Pe viitor o să vedem ce o să ne rezerve destinul.

Mă îmbrac și cobor în bucătărie. Am nevoie de cofeină, pentru a începe ziua cu dreptul. De cum trec pragul bucătăriei, o sumedenie de miresme mă învăluie și mă fac să salivez, fără să îmi pot controla papilele gustative.

— Bună dimineța, mamă!

Ei bine, da! La cei treizeci de ani ai mei, încă locuiesc în casa părintească. Nu am reușit să mă despart de aceasta, chiar dacă relația cu tata nu este una chiar perfectă. Oricum, nu mă deranjează vorbele lui, spuse pe la spate, și încerc mereu să evit certurile. Nu, pe bune, de ce ar fi trebuit să plec? Mama mă tratează asemeni unui prinț, iar cămășile mele sunt în permanență curate și călcate; mâncarea e pe masă, când am nevoie, și toate astea fără pic de efort din partea mea. Când ies la „vânătoare” și prăzile cad în capcană, fac mereu în așa fel încât să încheiem seara acasă la ele și nu la mine.

— Bună dimineța și ție, Morgan! Ce s-a întâmplat?

Mă cunoaște foarte bine. Știe din ce aluat este făcut fiul ei. Nu îi pot ascunde nimic și, de data aceasta, chiar am nevoie de un sfat bun.

— Tu crezi ce ai spus ieri?

Mă așez la masă și aștept să se așeze și ea, dar deocamdată nu se întâmplă. Face pași prin bucătărie și pregătește aparatul de cafea.

— Cuvânt cu cuvânt!

Aprinde aragazul, după care se întoarce cu fața spre mine, continuând serioasă:

— Crezi că aș fi în stare să te mint? mă întreabă în timp ce se așază pe scaunul din fața mea.

Mă măsoară din toate unghiurile, citindu-mi parcă gândurile.

— Știu că nu știi să minți, mamă!

Îmi așez brațele pe suprafața mesei și îmi așez capul peste ele, pentru a mă feri de privirea ei.

— Capul sus, fiule! Este suficient să ții capul sus și să faci în așa fel încât să nu calci în picioare pe nimeni, prin deciziile pe care le iei.

Își așază mâinile ei calde peste ele mele și îi urmez îndemnul, ridicând privirea spre ea. Nu comentez în niciun fel, căci sunetul produs de aparatul de cafea, dar și mirosul, o obligă să se ridice și să toarne lichidul maroniu în două ceșcuțe.

Îmi beau cafeaua în liniște. Sunt cu capul în noi; doar eu și gândurile mele. Până în momentul în care simt buzele umede ale mamei peste fruntea mea. Ridic privirea spre ea și îi întâlnesc ochii umeziți de lacrimi. Mă ridic imediat de pe scaun și o strâng în brațe.

— Nu plânge, mamă! Sunt fericit și...

Dar nu reușesc să pronunț alte cuvinte. Sunt prea grele iar vocabularul meu prea sărac în acest domeniu.

— Știu ce ar fi trebuit să spui cu voce tare. Așa este și tocmai de aceea sunt fericită. Eram disperată la gândul că ai putea fi gay.

O înlătur de la pieptul meu și mă uit urât spre ea. Îmi zâmbeste strengar, face un pas spre mine și mă trage de tricou, în așa fel încât capul meu ajunge la același nivel cu al ei.

— Nu te mai uita așa la mine că nu mă sperii! Acțiunile tale ne-au lăsat această impresie. Câte iubite ai avut până la vârsta aceasta? Îți recomand să fii sincer.

— Niciuna! răspund repede, fără să mă gândesc la consecințe.

Deja regret răspunsul, dar nu mai am scăpare, am căutat-o cu lumânarea, de unul singur, și am găsit-o. Îmi trec mâna prin păr și îi întorc spatele mamei. Nu vreau să îi văd zâmbetul larg de pe față.

— Îmi plac femeile de când mă știu, dar nu am reușit să mă opresc niciodată la una singură, mă apăr în fața mamei.

— Până în prezent! mă completează ea, înainte să termin ce aveam de gând să spun.

— Mai bine plec! Nu mai am chef să discut cu tine despre amănunte picante din viața mea. Ne vedem mai târziu!

* * *

E liniște de minute bune. De când m-am prezentat în fața ușii sale și până în prezent nu am schimbat mai mult de trei cuvinte. Se vede cu ochiul liber că Emma este agitată și nu știu cum să o liniștesc. Bate cu unghiile în geamul mașinii și privește pierdută peisajul pe care îl lăsăm în urma noastră.

— Aș vrea să îți fac o mărturisire, dar înainte de toate trebuie să îmi promiți că nu o să spui nimănui. Nici măcar dacă ai fi torturată.

— Și care ar fi această mărturisire atât de gravă?

Își întoarce capul spre mine și așteaptă răspunsul, cu o sprânceană ridicată în sus.

— Sunt agitat, terorizat și pe jumătate mort! îi spun.

Îi prind mâna în mâna mea și o strâng puțin.

— Nu mă ajută cu nimic, dar îți mulțumesc pentru sinceritate. O să încerc să păstrez mărturisirea ta la loc sigur, dar nu promit nimic!

Îmi dăruiește un zâmbet și mă simt mult mai bine când realizez că nu și-a tras mâna din strângerea mea.

— Am vorbit cu părinții mei și le-am explicat faptul că suntem prieteni. Nu o să te facă să te simți prost punându-ți întrebări despre o presupusă relație între noi.

— Mulțumesc, acum chiar am început să respir normal. Situația creată este absurdă. Noi nu suntem un cuplu și aceasta nu este o duminică în familie. Înțelegi ce vreau să spun?

Înțeleg perfect, dar asta nu înseamnă că nu mă deranjează cum a sunat această negare din partea ei, în ceea ce mă privește.

Fac la dreapta, pentru a o lua pe strada care duce la vila familiei mele și observ uimirea de pe chipul ei. Opresc motorul mașinii și mă întorc cu fața spre ea.

— Poate o să par nebun sau, mai rău, o să îmi râzi în față, dar îmi asum riscul și îți spun ce am pe suflet. M-am tot gândit la tot ce s-a întâmplat între noi în ultimul timp și am ajuns la o concluzie.

Îmi umezesc buzele uscate și iau o gură mare de aer. Sunt terifiat, dar nu mai vreau să amân să îi spun adevărul:

— Vrei să fii femeia mea?

Citesc uimirea de pe chipul ei: gura mai are puțin și atinge asfaltul, ochii dau semne de umezeală și ce aș putea spune despre privirea aceasta, pierdută în spațiu și timp. Se

răsucește pe scaunul său, lasă capul pe spate și începe să râdă isteric.

— Ce glumă glumeață! spune în timp ce își așază palmele peste abdomen și continuă să râdă cu poftă.

— Nu înțeleg ce am spus atât de caraghios! Eu am vorbit la modul cel mai serios.

Tușește într-un mod nu tocmai grațios, de la atâta râs, după care rămâne cu privirea ațintită spre mine.

— Nu crezi că este demodată această întrebare? Nu mai suntem copii de generală, îmi spune, în timp ce încearcă să se abțină să nu izbucnească în râs, dar nu reușește în totalitate și colțurile buzelor i se ridică în sus.

— Ai dreptate! Ai perfectă dreptate, doar că nu știu cum ar trebui să mă comport sau ce ar trebui să fac pentru a-ți arăta că îmi plăci. Orice fac îmi pare greșit. Te vreau doar pentru mine, nu vreau să te împart cu pletosul ăla nespălat.

— Îl cunoști pe Walter?

Se răsucește mai bine spre mine și mă măsoară din priviri.

— Nu! Aseară, în timp ce eram în mașină și încercam să mă conving care este calea pe care trebuie să o urmez, în ceea ce te privește, te-am văzut coborând din mașina acestuia. Sărutul, dar și faptul că l-ai invitat să urce, m-au făcut să îmi pierd mințile.

Las capul în jos și îmi feresc privirea de a ei. Nu îmi place că mă vede în felul acesta.

— Nu l-am invitat să urce! El locuiește în același bloc cu mine! Ne-am întâlnit în oraș și s-a oferit să mă însoțească acasă, nimic mai mult. Acum chiar că nu mai înțeleg nimic. De ce...?

— Aseară nu a urcat la tine?

Dă din cap în semn că nu și zâmbetul acela ștrengar nu îmi dă pace. Cobor din mașină și mă duc în grabă pe partea ei. Deschid portiera și o trag violent afară, după care o lipesc cu spatele de caroseria mașinii. Nu îmi pasă ce crede despre mine în clipele acestea sau ce impresie îi fac. Îmi așez mâna pe obrazul ei și îi conturez linia feței. Închide ochii și îi simt corpul cum vibrează în mâinile mele.

— Am să te pedepsesc. Am să îți aplic o pedeapsă soră cu moartea pentru noaptea de nesomn pe care am avut-o.

— Nici eu nu am reușit să dorm! Încearcă să se apere.

— Am avut grijă să îți las tot corpul plin de amprente mele, din cauza aceasta nu ai avut un somn liniștit, deci, într-un fel sau altul, mi-am atins scopul.

Nu mai rezist și îmi lipesc buzele de ale ei, în timp ce ea își duce mâinile prin părul meu și mă forțează să o sărut tot mai tare. Cred că mai am puțin și încep să o dezbrac. Dar chiar atunci aud un claxon enervant. Îmi ridic capul și dau de zâmbetul obraznic al lui Jennifer, dar și de zâmbărețul de Marco. Emma încearcă să se ridice și să se îndepărteze de lângă mine, dar strânsoarea mea nu îi permite acest lucru.

— O să întârziați! spune Jennifer.

Îi scot limba și ea îmi răspunde în același fel. Emma se ascunde de privirile intrușilor, în scobitura gâtului meu. Dar nu mă așteptam să facă ceea ce face acum. Mă sărută suav pe gât, iar mâinile și le duce pe sub tricoul meu, lăsând dăre de foc pe pielea mea.

— Venim și noi imediat! Emma era puțin agitată, a vrut să ia o gură de aer înainte de a ajunge în cuibul plin de nebuni!

— Ai grijă să nu îi dai tot aerul tău! se aude vocea răutăcioasă a lui Jennifer, în timp ce Marco a pus deja în mișcare mașina și se și fac nevăzuți.

— Deci, unde am rămas?

O îndepărtez puțin, pentru a o face să înceteze tortura aceea plăcută și ne reluăm sărutul. Vreau să opresc timpul în loc.

— Cred că ar trebui să ne continuăm drumul, Morgan! spune ea, întrerupând sărutul, și își așază mâinile pe fața mea, respirând cu dificultate.

— Ai dreptate!

O ajut să se ridice și să își recapete echilibrul. Nu sunt sută la sută convins că vreau să plecăm, dar nu am încotro. Suntem așteptați de familia mea. Îi deschid portiera și aștept să urce, după care dau ocol mașinii și urc, la rândul meu. Pun mașina în mișcare și, într-o liniște deplină, ne continuăm drumul spre casa părintească.

Îmi doresc să primesc un răspuns la întrebarea mea, dar, în același timp, nu vreau să par mai disperat decât am părut până acum. Până la urmă, am și eu demnitatea mea și trebuie să o păstrez intactă sau măcar ce a mai rămas din ea.

— Nu îmi vine să cred! se aude vocea gravă a Emmei, de îndată ce ne apropiem de casă.

Nu înțeleg reacția ei.

— Ce anume? o întreb, în timp ce o privesc, pentru a înțelege mai bine ce se întâmplă.

— M-am răzgândit! Vreau să mă duci înapoi acasă! Acum!

Capitolul 2

Prânzul duminical

Emma

Încep să îmi tremure picioarele când văd că Morgan părăsește strada principală și o ia la dreapta, pe o stradă secundară care duce către o pădure întunecată, fără țișenie de om în jur. Uimirea, teama, dar și frica se așază în sufletul meu când ieșim din acea pădure și văd o cultură imensă de viță de vie, și de o parte și de cealaltă a drumului. În mijlocul acestei întinderi, se află o vilă impunătoare. Locul acesta arată cât de bogată este familia care locuiește aici. O stare de neliniște pune stăpânire asupra mea. Nu sunt obișnuită să am de-a face cu oameni de bani gata. Grupul meu de prieteni este unul restrâns, cu resurse financiare medii. Iar aici văd un nivel superior față de cel cu care sunt obișnuită. Nu vreau să fiu judecată sau să fac o impresie proastă. Îmi cobor privirea, analizând modul în care am decis să mă îmbrac, și realizez că nu este tocmai adecvat.

— Nu îmi vine să cred! exclam cu voce tare, în momentul în care în fața noastră apare o arcadă de piatră imensă, pe care este scris, cu litere mari, *Vila Bennett*.

— Ce anume? întreabă Morgan cu o voce joasă, părând să nu înțeleagă mare lucru din comportamentul meu.

— M-am răzgândit! Vreau să mă duci înapoi acasă! Acum!

Pe neașteptate, pune frână și puțin a lipsit să ies prin parbriz.

— Ce te-a apucat, femeie? Care este problema ta, de data aceasta?